

Dániel könyve – Hetvennyolcadik szám

A négy utálatosság leleplezése: a lázadás történelmi párhuzama a laodíceai adventizmusban

Jeff Pippenger

2024-02-11

Az emoreusok történetét annak az időnek a szemléltetésére használják, amikor Isten haragja végrehajtatik a laodíceai adventizmus ellen. White testvér rámutat, hogy Isten büntetésének végrehajtására rendelt ideje az utolsó napokban, amikor a száznegyvennégyezer megpecsételtetik, ugyanaz, mint amikor Isten haragját az emoreusokra bocsátotta. Ezt mondja: „Jóllehet” az emoreusok nemzete „szembetűnő volt bálványimádása és romlottsága miatt, mégsem töltötte még be bűnének poharát... A könyörületes Teremtő kész volt elhordozni gonoszságukat a negyedik nemzedékig. Azután, ha semmi kedvező változás nem mutatkoznék, ítéleteinek kellett rájuk szállniuk. A Végtelen tévedhetetlen pontossággal ma is számontartást vezet minden nemzetről. Míg irgalmát bűnbánatra hívó szózatokkal kínálja fel, ez a számla nyitva marad; de amikor a számok elérnek egy bizonyos összeget, amelyet Isten megszabott, haragja szolgálata megkezdődik. A számla lezárul. Az isteni türelem véget ér.”

White testvér világosan összekapcsolja Isten haragjának szolgálatát a laodíceai adventizmus ellen Ezékielnek a száznegyvennégyezer elpecsételését szemléltető ábrázolásában azzal, hogy ez akkor veszi kezdetét, amikor bűneik pohara betelik, s e pohár a negyedik nemzedékben jut teljességre. Mindez annak a látomásnak az összefüggésében kerül bemutatásra, amely a nyolcadik fejezetben kezdődik, és négy fokozódó utálatosságot szemléltet.

És monda nékem: Embernek fia, emeld fel most szemeidet észak felé. Felelemél azért szemeimet észak felé, és ímé, az oltár kapujától északra, a bejáratnál ott vala ez a féltékenység bálványa. És monda nékem: Embernek fia, látod-é, mit cselekszenek? ama nagy utálatosságokat, amelyeket Izráel háza itt elkövet, hogy eltávozzam az én szenthelyemtől? De fordulj még ismét, és nagyobb utálatosságokat fogsz látni. És bevitt engem a pitvar ajtajához; és mikor odanéztam, ímé, egy rés vala a falban. Akkor monda nékem: Embernek fia, ásd át most a falat; és mikor átástam a falat, ímé, egy ajtó vala ott. És monda nékem: Menj be, és lásd meg a gonosz utálatosságokat, amelyeket itt cselekszenek. Bementem azért és látám; és ímé, csúszómászó állatoknak mindenféle alakjai és utálatos barmok, valamint Izráel házában minden bálványa vala köröskörül a falra vésve. És előttük állt Izráel házában vénei közül hetven férfi, és közöttük állt Jaazánia, Sáfán fia, mindegyiknek tömjénező vala a kezében; és a tömjén sűrű felhője szállt fel. Akkor monda nékem: Embernek fia, láttad-é, mit cselekszenek Izráel házában vénei a sötétben, ki-ki az ő képeskamrájában? Mert azt mondják: Nem lát minket az Úr, elhagyta az Úr a földet. És monda nékem: Fordulj még ismét, és nagyobb utálatosságokat fogsz látni, amelyeket cselekszenek. És bevitt engem az Úr háza kapujának ajtajához, amely észak felé vala; és ímé, ott asszonyok ültek, akik Tammúzt siratták.

Akkor ezt mondta nekem: Láttad-e ezt, embernek fia? Fordulj ismét, és ezeknél is nagyobb utálatosságokat fogsz látni. És bevitt engem az Úr házának belső udvarába; és íme, az Úr templomának ajtajánál, a tornác és az oltár között, mintegy huszonöt férfi volt, háttal az Úr temploma felé, arcukkal pedig kelet felé; és leborultak a nap előtt kelet felé. Akkor ezt mondta nekem: Láttad-e ezt, embernek fia? Vajon csekély dolog-e Júda háza előtt, hogy elkövetik azokat az utálatosságokat, amelyeket itt cselekszenek? Mert erőszakkal töltötték meg a földet, és ismét visszatértek, hogy haragra ingereljenek engem; és íme, az ágot az orrukhoz emelik. Ezért én is búsulásomban cselekszem: szemem nem kedvez, és nem könyörülök; és ha hangos szóval kiáltanak is fülembé, mégsem hallgatom meg őket. Ezékiel 8:5–18.

Miután Ezékielnek megmutatták az első utálatosságot, a féltékenység képének felállítását az oltár kapujának bejáratánál, tudtára adatik, hogy még a féltékenység képénél is nagyobb utálatosságokat fog látni. A második utálatosságot a titkos kamrák jelképezik, ahol a vezetőség, az öregek által képviselve, imádságot mutat be, amelyet a füstölőszer jelképez, és azt hirdeti, hogy az Úr elhagyta a földet, és nem látja őket. De Ezékiel tudtára adatik, hogy ezeknél is nagyobb utálatosságokat fog látni.

A harmadik utálatosságot a „Tammúzáért siránkozó asszonyok” jelképezik, de annál még nagyobb utálatosság is van, mert a negyedik utálatosság huszonöt férfiból álló vezetőséget mutat be, akik a napot imádják, háttal a templomnak.

A negyedik utálatosságnál hangzik el a kijelentés, hogy „a vének” „erőszakkal töltötték be a földet, és ismét engem ingereltek haragra; és ímé, az ágot orrukhoz tartják.” Az „ingerlés napja” az a nap, amikor Isten haragjának szolgálata megkezdődik, miként történt az az ősi Izráellel is, amikor elvetették Józsué és Káleb üzenetét az Ígéret Földjére vonatkozóan. A pecsételés üzenetének elutasítása jelzi azt az időt, amikor Jeruzsálem számára a bűn pohara megtelt. Józsué és Káleb a kis csapatot jelképezik, akik ama hűséges kevesek, akik sóhajtanak és kiáltanak az utálatosságok miatt az egyházban és az országban.

Ekkor Mózes és Áron arcra borult Izráel fiainak egész gyülekezeti közössége előtt. Józsué, Nún fia, és Káleb, Jefunné fia pedig, akik azok közül valók voltak, akik kikémlelték a földet, megszaggatták ruháikat; és szóltak Izráel fiainak egész gyülekezetéhez, mondván: A föld, amelyen átvonultunk, hogy kikémleljük, felette igen jó föld. Ha kedvét leli bennünk az Úr, akkor bevisz minket erre a földre, és nekünk adja azt; tejjel és mézzel folyó föld ez. Csak ne lázadjatok az Úr ellen, és ne féljete annak a földnek népétől; mert ők kenyérünk lesznek: oltalmuk eltávozott tőlük, és az Úr velünk van; ne féljete tőlük. De az egész gyülekezet azt mondta, hogy meg kell kövezni őket. Ekkor megjelent az Úr dicsősége a gyülekezet sátorában Izráel minden fia előtt. És az Úr ezt mondta Mózesnek: Meddig ingerel még engem ez a nép? és meddig nem hisznek még bennem mindama jelek ellenére, amelyeket közöttük tettem? Megverem őket dögvésszel, és elvetem őket örökségemből, téged pedig náluk nagyobbá és hatalmasabbá teszek nemzetté. 4Mózes 14:5–12.

A „bosszantás”, amelyet a lázadók idéztek elő a Számok könyvében, valamint Ezékielnél is, a lázadó azon megtagadásán alapul, hogy elismerje a megnyilvánult „jeleket”. Azok a „jelek”, amelyeket Mózes idejében elutasítottak, azok a „jelek” voltak, amelyek Isten hatalmának

megnyilvánulását előképezték a milleriták történetében. Az ókori Izráel azáltal bosszantotta Istent, hogy elutasította hatalmának megnyilvánulását hordozó „jeleket” az ő alaptörténetükben. A száznegyvennégyezer elpecsételésének idején a modern Izráel szintén elutasítja (háta fordít) éppen azt az alaptörténetet, amelynek „jelként” kellett volna szolgálnia, hogy lehetővé tegye számukra a Midnight Cry története ismétlődésének „felismerését”, amely az utolsó napokban ismétlődik.

Isten megengedi a lázadóknak, hogy lássák Isten hatalmának megnyilvánulásának megismétlődését, mert Isten hatalma megnyilvánulásának ez a megismétlődése nemcsak a késői eső volt, hanem az az igazság is, amely megmenthette volna őket, ha azok között lettek volna, akik szeretik az igazságot.

Ezékiel nyolcadik fejezetének négy utálatosságának azonosítása mint a laodiceai adventizmus négy nemzedékének jelképei annak az üzenetnek a része, amelyet az utolsó napokban Júda törzsének Oroszlánja old fel. Az első nemzedék az 1863-as lázadással kezdődött, és huszonöt évvel később, 1888-ban bekövetkezett az a lázadás, amely a második nemzedék kezdetét jelezte a titkos kamrák jelképével. Harmincegy évvel később, 1919-ben, W. W. Prescott Krisztus tanítása című könyvének megjelenése jelezte a harmadik nemzedék kezdetét, amelyet Ezékiel a Tammúz miatt siránkozó asszonyokként ábrázolt. Harmincnyolc évvel ezután, 1957-ben, a Questions on Doctrine című könyv megjelenésével elérkezett a negyedik nemzedék, amely azt az időt azonosítja, amikor a lázadók az ellen a pecsételő üzenet ellen fordulnak, amely keletről támad, és a napot imádják.

Most hozzákezdünk Laodíceai Adventizmus lázadásának második nemzedékét vizsgálni, amely az 1888-as minneapolis-i Általános Konferenciára érkezett meg. Fontos emlékeznünk arra, hogy Ezékiel mind a négy utálatossága Jeruzsálemben történik; jóllehet a lázadás fokozatos történetét szemléltetik, mindig azt a lázadást tárgyalják, amely azon a városban belül történik, amely az utolsó napokban Laodíceai Adventizmust jelképezi.

„Jeruzsálem pusztulásának egyik jeleként Krisztus ezt mondta: »Sok hamis próféta támad majd, és sokakat elhitet.« Hamis próféták valóban támadtak, megtévesztették a népet, és nagy tömegeket vezettek ki a pusztába. Varázslók és bűbájosok, csodatevő erőt tulajdonítva maguknak, a hegyek magányába vonták maguk után az embereket. Ez a prófécia azonban az utolsó napokra is vonatkozott. E jel a második advent jeléül is adatott. Már most is hamis krisztusok és hamis próféták mutatnak jeleket és csodákat, hogy elámítsák az Ő tanítványait. Vajon nem halljuk-e a kiáltást: »Íme, a pusztában van«? Vajon nem mentek-e ezrek a pusztába, abban a reményben, hogy megtalálják Krisztust? És vajon nem hangzik-e ma is a felhívás ezernyi összejevetelről, ahol emberek azt állítják, hogy közösségben vannak az eltávozott lelkekkel: »Íme, a belső szobákban van«? Éppen ezt az állítást hangoztatja a spiritizmus. De mit mond Krisztus? »Ne higgyétek! Mert amiképpen a villámlás napkeletről támad, és ellátszik egész napnyugatig; úgy lesz az Emberfiának eljövetele is.« — Jézus élete, 631.

A titkos kamrák a spiritizmus jelképei, és Ezékiel nyolcadik fejezetének második utálatossága a templomon belül játszódik le, ahol földi képmásokat titokban a falakra függesztettek.

Bementem tehát és láttam; és íme, csúszómászó állatoknak mindenféle alakja, utálatos barmok és Izráel házának minden bálványa volt köröskörül a falra vésve. És előttük állott Izráel

házának vénei közül hetven férfiú, és közöttük állott Jaazanjá, Sáfán fia, mindegyiknek tömjénezője a kezében; és a tömjénnek sűrű felhője szállt fel. Akkor ezt mondta nekem: Embernek fia, láttad-é, mit cselekszenek Izráel házának vénei a sötétben, ki-ki az ő bálványképeinek kamrájában? Mert ezt mondják: Nem lát minket az Úr; elhagyta az Úr a földet. Ezékiel 8:10–12.

Ezékiel „Izráel házának bálványait, a falakra festve” látja a szentélyben, de világosan megmondatik neki, hogy ez a lázadás az öregek mindegyikének „képes kamrájában” is végbemegy. A szó szerinti templomon belüli lázadás az emberi templomon belüli lázadást azonosítja.

„Amikor Jézus megtisztította a templomot a világ vevőitől és eladóitól, ezzel kijelentette küldetését is: megtisztítani a szívet a bűn szennyétől — a földi kívánságoktól, az önző vágyaktól, a gonosz szokásoktól, amelyek megrontják a lelket. Malakiás 3:1–3 idézve.” Jézus élete, 161.

A második utálatosság a gonoszság megnyilvánulását ábrázolta mind az egyházon belül, mind a vének elméjében, akiknek az egyház öreinek kellett volna lenniük. Az ott megnyilvánuló gonoszság a spiritizmus gonoszsága. Noé napjaiban, amikor az emberek szívének minden gondolata gonosz volt, a vízözön előtti emberek betöltötték bűneik mértékét.

És látta az Isten, hogy az ember gonoszsága nagy a földön, és hogy szíve gondolatainak minden alkotása szüntelen csak gonosz. 1Mózes 6:5.

A második nemzedék azonosítja, mikor hatolt be a spiritualizmus mind Jeruzsálem vezetőibe, mind a laodiceai adventizmus testületi szerkezetébe. Amit „Izráel házának vénei” „a sötétben” cselekedtek, „képeik kamráiban”, az azonosítja azt, hogy szívük gondolatainak minden képzelgése „szüntelen csak gonosz” volt. White testvérnő világosan kijelenti, hogy Jeruzsálem pusztulása a világ végét jelképezi, és az özönvíz tanúsága Noé idejében szintén a világ végét jelképezi. Az utolsó napokban azokat, akik megtagadják, hogy az igazság megszentelje őket, utoléri a spiritualizmus, amint azt Ezékiel nyolcadik fejezetének második utálatossága ábrázolja.

Ezékiel második utálatossága az 1888-ban bekövetkezett lázadást jelképezi, és a második nemzedék jelképévé válik; de ennél is több: 1888, és mindaz, amit képvisel, illetve ami általa van jelképezve, 2001. szeptember 11-én megismétlődött. White testvérnő kifejezetten azonosítja, hogy 1888-ban alászállt a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala, és ezért ez a történet azt az időt jelképezi, amikor New York City nagy épületei Isten egyetlen érintésére leomlottak, és a Jelenések könyve 18. fejezetének 1–3. versei beteljesedtek.

„Az előzetesen kialakított nézetek feladására való készség hiánya, valamint e igazság elfogadásának elutasítása volt az alapja annak, hogy Minneapolisban oly nagy mértékű ellenállás nyilvánult meg az Úr üzenetével szemben Waggoner és Jones testvérek által. Ezen ellenállás felkeltése által Sátán nagy mértékben elzárta népüktől a Szentléleknek azt a különleges erejét, amelyet Isten oly vágyakozva kívánt nekik adni. Az ellenség megakadályozta őket abban, hogy elnyerjék azt a hatékonyságot, amely az övék lehetett volna az igazság világhoz való eljuttatásában, miként az apostolok hirdették azt Pünkösd napja után.

A világosságnak, amelynek dicsőségével be kell világítania az egész földet, ellenálltak, és a mi saját testvéreink cselekvése folytán nagymértékben távol tartatott a világtól.” Szemelvények az üzenetekből, 1. könyv, 235.

1888 története példát adott a késői eső üzenete elutasításának, amely 2001. szeptember 11-én érkezett meg. 1888 a laodiceai adventizmus második nemzedékének jelképe, amelyet Ezékiel második utálatossága ábrázol, és az ottani történelem egy olyan lázadást azonosít, amelyet Ezékielnél a hetven vén tipizált. Az ő lázadásuk a spiritizmust képviselte, és párhuzamban állt a kegyelmi idő poharának betelésével Noé napjaiban. Az üzenet elutasítása szemléltette, hogy a vezetőség elutasította a késői eső üzenetét, amelynek az iszlám harmadik jajszávának megérkezését kellett azonosítania.

„A késői eső Isten népére fog kiáradni. Egy hatalmas angyal fog alászállni a mennyből, és az egész föld be fog ragyogni az ő dicsőségétől.” Review and Herald, 1891. április 21.

Az a vezetőség, amely 1888-ban elutasította az üzenetet, előképezte az iszlám üzenetének 2001. szeptember 11-én történt elutasítását; Isten azonban azt szándékozik, hogy a hatalomnak olyan megnyilatkozását hozza létre, amelynek e vezetők tanúi lesznek mint a rajtuk végrehajtott ítéletének része. A késői eső hatalmának megnyilatkozása a pecsételés időszakának végén történik. 2001. szeptember 11-én kezdődött, de csúcspontját a Jelenések tizenegy három és fél napjának végén éri el, amikor bekövetkezik a „nagy földrengés”.

Az 1888-as üzenet a laodiceai üzenet volt, az utolsó hívás egy egykor kiválasztott nép számára, amelyet akkor éppen félretettek.

„Az a üzenet, amelyet A. T. Jones és E. J. Waggoner által kaptunk, Isten üzenete a laodiceai gyülekezethez, és jaj mindenkinek, aki azt vallja, hogy hisz az igazságban, mégsem tükrözi vissza mások felé az Istentől adott sugarakat.” The 1888 Materials, 1053.

Az 1888-as üzenet azt az üzenetet jelképezte, amely azonosította, hogy amikor New York város nagy épületei 2001. szeptember 11-én ledőltek, a laodiceai gyülekezethez szóló egyenes bizonyoságtételt kellett hirdetni; és ez az egyenes bizonyoságtétel a harmadik Jaj iszlámról szóló üzenete, amely, amikor egy elhajlott népre ráleheltek, képes őket életre keltetni mint hatalmas sereget.

„Egyenes bizonyoságtételt kell vinni gyülekezeteinknek és intézményeinknek, hogy felébressze az alvókat.”

„Amikor az Úr szavának hisznek és engedelmeskednek, állhatatos előrehaladás következik be. Lássuk meg most nagy szükségünket. Az Úr nem használhat bennünket, míg életet nem lehel a száraz csontokba. Hallottam e szavakat: »Isten Lelkének a szívre gyakorolt mély megindító munkája nélkül, éltető befolyása nélkül az igazság holt betűvé válik.«” Review and Herald, 1902. november 18.

1888 az adventizmus második nemzedékének kezdetét jelöli, ugyanakkor a prófécia egy olyan vonalát is megadja, amely összhangban áll az utolsó napokkal. 2001. szeptember 11-én Isten visszavezette a régi ösvényekre azokat, akik úgy döntöttek, elfogadják, hogy az iszlámnak a földi

fenevad elleni támadása a prófécia beteljesedése volt. Isten népének vissza kellett térnie William Miller kincseihez, és oktatásban kellett részesülnie az alapvető igazságok felől, amelyek magukban foglalták az első és a második Jaj beteljesedését, s amelyek viszont megalapozták a harmadik Jaj akkori megérkezését. Miután e nép visszatért azokhoz a régi ösvényekhez, elvezették Habakuk két táblájának szentsége felismerésére.

Az 1863-as lázadás Habakuk két táblája ellen, amelyek Miller ékkövei, és egyúttal az adventizmus alapjai is, egy olyan lázadást jelképezett előre, amely 2001. szeptember 11-én ismétlődött meg; mert a laodíceai adventizmus vezetése ismét alkalmat kapott arra, hogy fenntartsa Miller ékköveit, vagy elvesse azokat. Az adventizmusnak mind a négy nemzedéke, amelyet Ezékiel nyolcadik fejezete ábrázol, egyúttal a laodíceai adventizmus 2001. szeptember 11-i lázadását is képviseli.

A következő cikkben tovább folytatjuk a laodíceai adventizmus második nemzedékének azonosítását.

„Isten olyan érzelmekkel teremtette az embert, amelyek képesek befogadni az örökkévaló valóságokat. Ezen érzelmeket tisztán és szentül kellett volna megőrizni, minden földiességtől mentesen. Ám az emberek számításukból elveszítették az örökkévalóságot. Elfeledték Istent, az Alfát és az Omegát, a kezdetet és a véget, azt, aki kezében tartja minden lélek sorsát. Az emberek, azt képzelve magukról, hogy hatalmasak a tudásban, Isten szemében a legalacsonyabb szintre süllyesztették magukat.”

„Az emberi értelem földivé lett. Ahelyett, hogy az isteniség lenyomatát tárná fel, az emberiség lenyomatát tárja fel. Kamráiban a föld képmásai láthatók. Azok az alantas gyakorlatok, amelyek Noé napjaiban uralkodtak, s amelyek ama kor lakóit az üdvösség reménységén túlra helyezték, ma is láthatók.” Signs of the Times, 1901. december 18.